

FM-1 Wildcat

eduard

1/48 Scale Plastic Model Kit

ProfiPACK
edition

item No. 82204

V době vypuknutí války v Pacifiku byl Wildcat hlavním stíhacím letounem námořnictva i námořní pěchoty a zůstal významným typem i v pozdějších fázích konfliktu coby součást kombinovaných squadron eskortních letedlových lodí.

Společnost Grumman se stala na počátku 30. let hlavním dodavatelem stíhacích letounů US Navy díky dvouplošníku FF a nástupcům F2F a F3F. V roce 1935 již ale dvouplošníky zastarávaly a s prototypem XF4F-1 (tovární označení G-19) již Grumman proti jednoplošnému Brewsteru F2A-1 Buffalo v soutěži US Navy na nový stíhací letoun neuspěl. U Grummanu pochopili, že dvouplošníkům odzvonilo, a tak XF4F-1 přepracovali na celokovový jednoplošník, označený jako XF4F-2 (G-18). Trup byl převzat jen s malými změnami, zcela nové bylo samozřejmě křídlo, které využívalo nový profil NACA 230. K pohonu byl vybrán motor Pratt & Whitney R-1830-66 Twin Wasp s jednostupňovým jednorychlostním kompresorem o maximálním výkonu 750 kW (1000 hp). Palivová nádrž byla umístěna pod kokpitem a měla objem 415 l, za pilotní sedačkou pak byla umístěna ještě nouzová nádrž (75 l). Výzbroj tvořily dva kulometry ráže 7,62 mm v trupu a dva kulometry 12,7 mm v křídle. Pod křídlo také mohly být zavěšeny dvě bomby ráže 45 kg (100 lb). Z předchozích konstrukcí byl převzat složitý podvozek, který pilot zatahoval ručně pomocí kliky do trupu.

První let XF4F-2 byl proveden 2. září 1937, v dubnu 1938 pak proběhly porovnávací zkoušky s XF2A-1 Buffalo a také s letounem Seversky XFN-1. Prototyp Wildcatu byl sice nejrychlejší, dosáhl 466 km/h oproti 450 km/h u Buffala a 402 km/h u XFN-1, ovšem požadavek námořnictva na rychlost alespoň 482 km/h nesplnil. Wildcat byl navíc oproti Buffalu hůře ovladatelný, měl motor komplikovanější konstrukce a jeho konkurent měl výhodu hydraulicky ovládaného podvozku. Byl to tedy Brewster, kdo obdržel objednávku na dodání 54 kusů produkční verze F2A-1 Buffalo. U Grummanu se ale nevzdali a začali pracovat na vylepšené verzi XF4F-3 (G-36).

Na třetí pokus

Trup byl prodloužen na 8,53 m ale jinak byl převzat téměř beze změny. Bylo také zvětšeno rozpětí křídel (z 10,36 m na 11,58 m), která dostala hranatější půdorysný tvar. K pohonu byl vybrán motor P&W XR-1830-76 s dvoustupňovým dvourychlostním kompresorem o výkonu 890 kW (1200 hp). Prototyp absolvoval první let 12. února 1939 a dosáhl rychlosti 537 km/h. Protože se opožďovaly dodávky již objednaných F2A-1, rozhodlo se námořnictvo 8. srpna 1939 zadat Grummanu stavbu 54 Wildcatů, jak byl nový letoun pojmenován. První z nich byl dodán v únoru 1940. Sériové F4F-3 doznaly změny výzbroje. Trupové kulometry ráže 7,62 mm byly odstraněny, namísto toho byly v křídle instalovány čtyři zbraně ráže 12,7 mm. Křídlo F4F-3 ještě nemělo sklápěcí mechanismus, ten byl zaveden až u verze F4F-4.

V britských službách

Dříve než nový letoun objednalo americké námořnictvo, přispěchala se svou objednávkou Francie, která objednala 81 letounů s exportním označením G-36A. Ty byly poháněny motorem Wright R-1820-G205A-2 Cyclone s jednostupňovým dvourychlostním kompresorem o výkonu 850 kW (1000 hp). Výzbroj mělo tvořit šest kulometů Darné ráže 7,5 mm. Do Francie se ale nedostaly. Po jejím pádu byly přestavěny podle britské specifikace (výzbroj změněna na čtveřici kulometů ráže 12,7

mm) a zaměřily k letectvu britského námořnictva (FAA). Zde sloužily pod názvem Martlet (v lednu 1944 byl změněn na Wildcat). Měly být jen přechodným řešením před příchodem dvoumístných Fairey Fulmarů, ale nakonec sloužily až do konce války.

Pacifický dřič

Wildcat byl v době útoku na Pearl Harbor nosným typem amerického námořního letectva a jako takový se musel postavit nebezpečnému protivníkovi, japonskému Zeru. Z hlediska výkonů a obratnosti za ním sice zaostával, ale díky robustní konstrukci, poměrně silné pancéřové ochraně a samosvorným nádržím snesl mnohem větší poškození v boji. Kromě toho pomáhala americkým pilotům také správná obranná taktika Thach Weave, kterou zpracoval ještě před vypuknutím války Lt. Cmdr. John S. „Jimmy“ Thach. Spočívala v křížení letových drah spolupracujících letounů, díky čemuž přivedl napadený stroj nepřítele za zádi před hlavně kulometů svého kolegy. Během bojů o Guadalcanal pak piloti Wildcatů používali s úspěchem útočnou taktiku přepadů z velké výšky ve stylu „udeř a zmiz“.

Teprve v roce 1943 se objevily nové americké stíhací letouny, které japonská Zera výrazně překonaly: Grumman F6F-3 Hellcat a Vought F4U-1 Corsair. Celkem bylo vyrobeno 7860 Wildcatů a Martletů všech verzí.

Tato stavebnice: FM-1 Wildcat

Počátkem roku 1943 Grumman výrobu Wildcatů ukončil, to ovšem neznamenalo konec tohoto typu. Námořnictvo potřebovalo kompaktní stíhací letouny pro své eskortní letadlové lodě a nic lepšího než Wildcat nebylo k dispozici. Pro malé paluby eskortních letadlových lodí byly totiž rozměrné Hellcaty a Corsairy nevhodné. Grumman, plně vytížený výrobou Hellcatů a Avengerů, proto zadal výrobu společnosti General Motors, která již zastavila výrobu v pěti svých automobilových továrnách. Do června 1942 byly všechny přestavěny na výrobu letadel a sloučeny do nové vzniklé Eastern Aircraft Division. Výroba letounů Wildcat běžela v továrně v Lindenu ve státě New Jersey. Letouny zde vyráběné nesly označení FM-1 (F jako Fighter, tedy stíhací, M jako General Motors a 1 jako první typ výrobce). První Wildcat vyrobený v Lindenu byl zalétán 31. srpna 1942, tedy během probíhajících bojů o Guadalcanal, které odhalily nedostatky F4F-4. Prvních deset letounů FM-1 bylo sestaveno z dílů firmy Grumman v původní podobě, ale počínaje jedenáctým kusem bylo rozhodnuto odstranit vnější kulometry. Po vyřešení některých problémů způsobených systémem sklápění křídla byla zásoba munice zvýšena téměř na standard někdejších F4F-3. Zatímco F4F-3 nesl 1800 nábojů (450 na hlavěň), piloti FM-1 mohli v boji použít 1720 nábojů (430 na hlavěň). To bylo velké zlepšení oproti pouhým 250 nábojům na hlavěň u F4F-4. Celkem bylo vyrobeno 839 kusů FM-1 Wildcat, než byl do výroby zaveden FM-2 s výkonnějším motorem. Kromě kombinovaných námořních squadron sloužily FM-1 také u výcvikových jednotek a 311 jich bylo převzato britskou FAA pod původním označením Martlet V, které bylo v lednu 1944 změněno na Wildcat V.

ATTENTION

UPOZORNĚNÍ

ACHTUNG

ATTENTION

注意

Carefully read instruction sheet before assembling. When you use glue or paint, do not use near open flame and use in well ventilated room. Keep out of reach of small children. Children must not be allowed to suck any part, or pull vinyl bag over the head.

Před započítím stavby si pečlivě prostudujte stavební návod. Při používání barev a lepidel pracujte v dobře větrané místnosti. Lepidla ani barvy nepoužívejte v blízkosti otevřeného ohně. Model není určen malým dětem, mohlo by dojít k požití drobných dílů.

INSTRUCTION SIGNS * INSTR. SYMBOLS * INSTRUKTION SINNBILDEN * SYMBOLES * 記号の説明

OPTIONAL
VOLBABEND
OHNOUTSAND
BROUSITOPEN HOLE
VYVRTAT OTVORSYMETRICAL ASSEMBLY
SYMETRICKÁ MONTÁŽREMOVE
ODŘÍZNOUTREVERSE SIDE
OTOČITAPPLY EDUARD MASK
AND PAINT
POUŽIT EDUARD MASK
NABARVITPLEASE CHECK THE LATEST VERSION OF THE INSTRUCTIONS ON www.eduard.com

PARTS

DÍLY

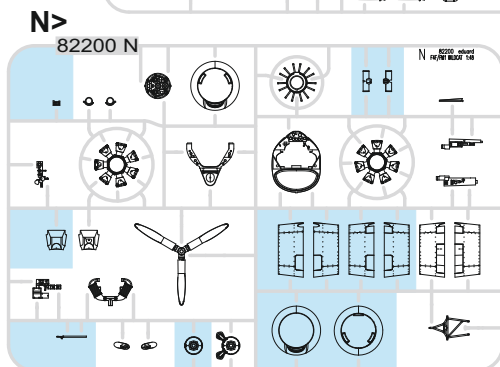
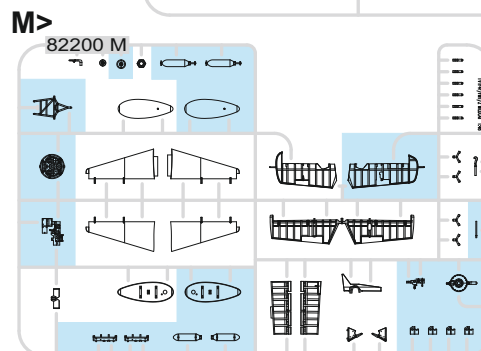
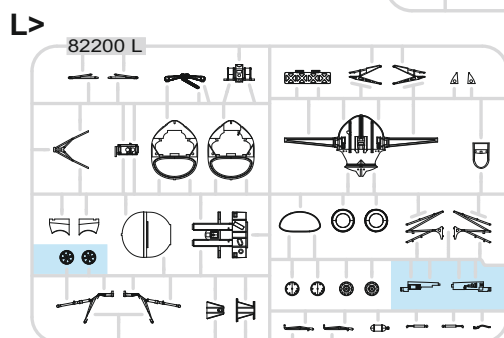
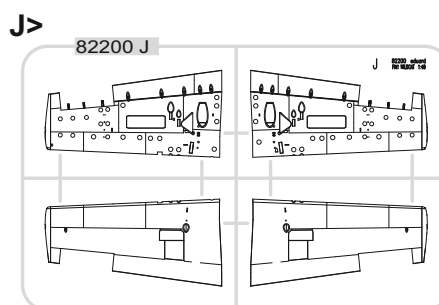
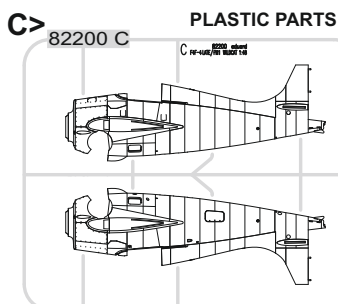
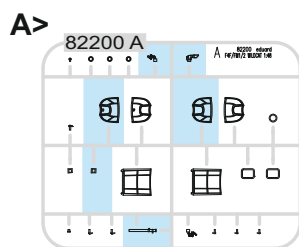
TEILE

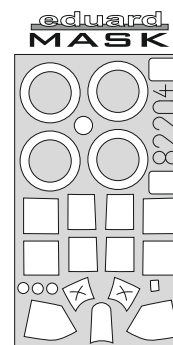
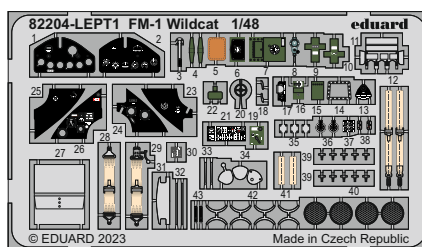
PIÈCES

部品

PE - PHOTO ETCHED DETAIL PARTS

-Parts not for use. -Teile werden nicht verwendet. -Pièces à ne pas utiliser. -Tyto díly nepoužívejte při stavbě. - 使用しない部品

COLOURS

BARVY

FARBEN

PEINTURE

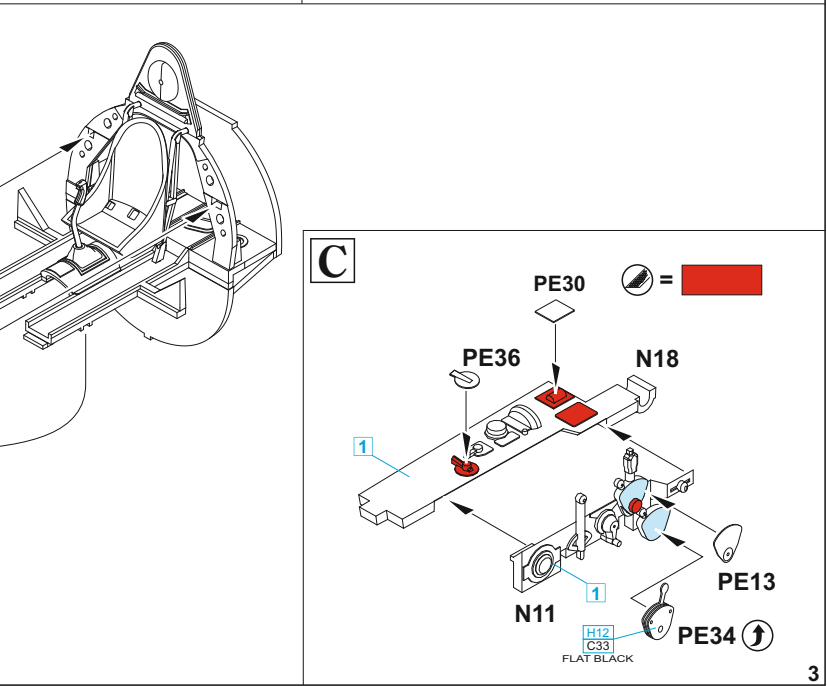
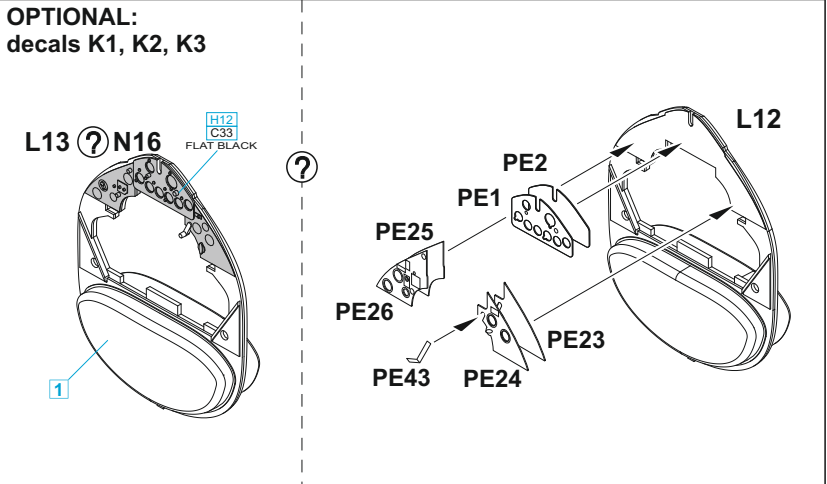
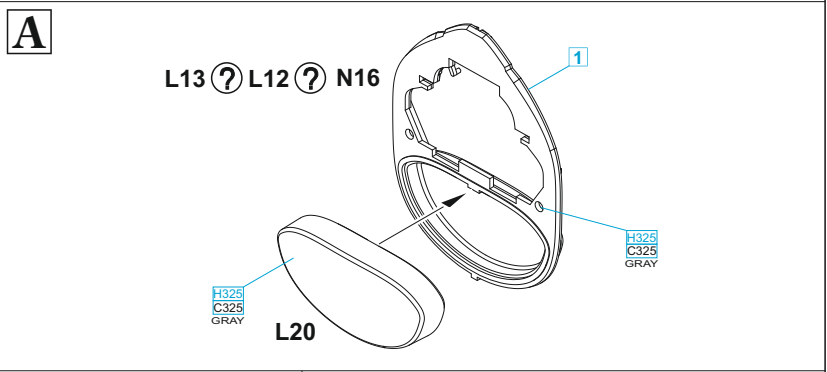
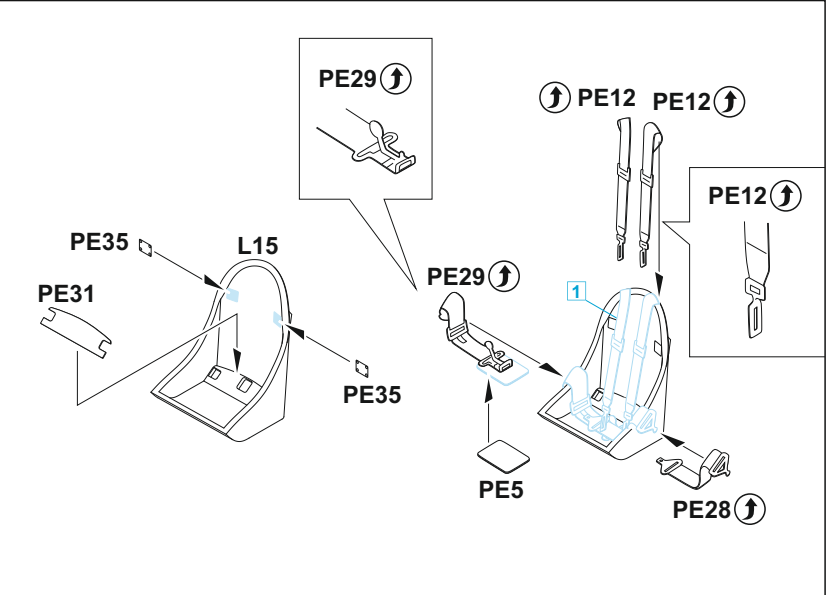
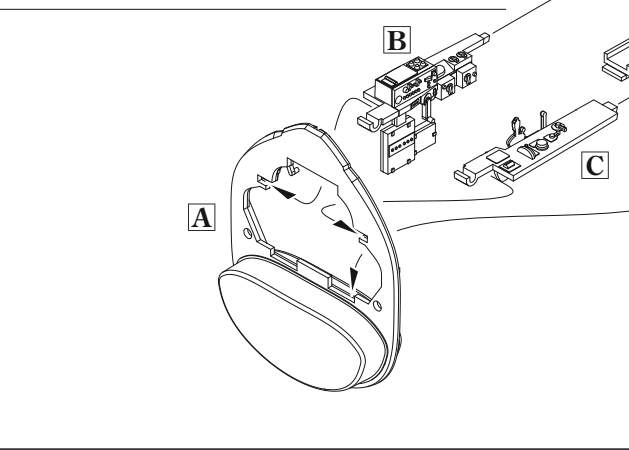
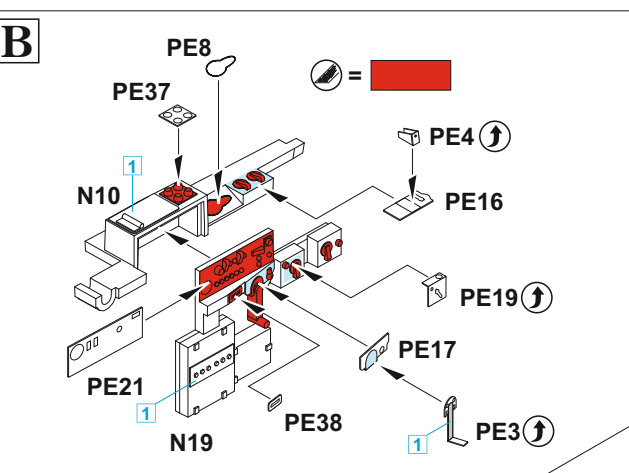
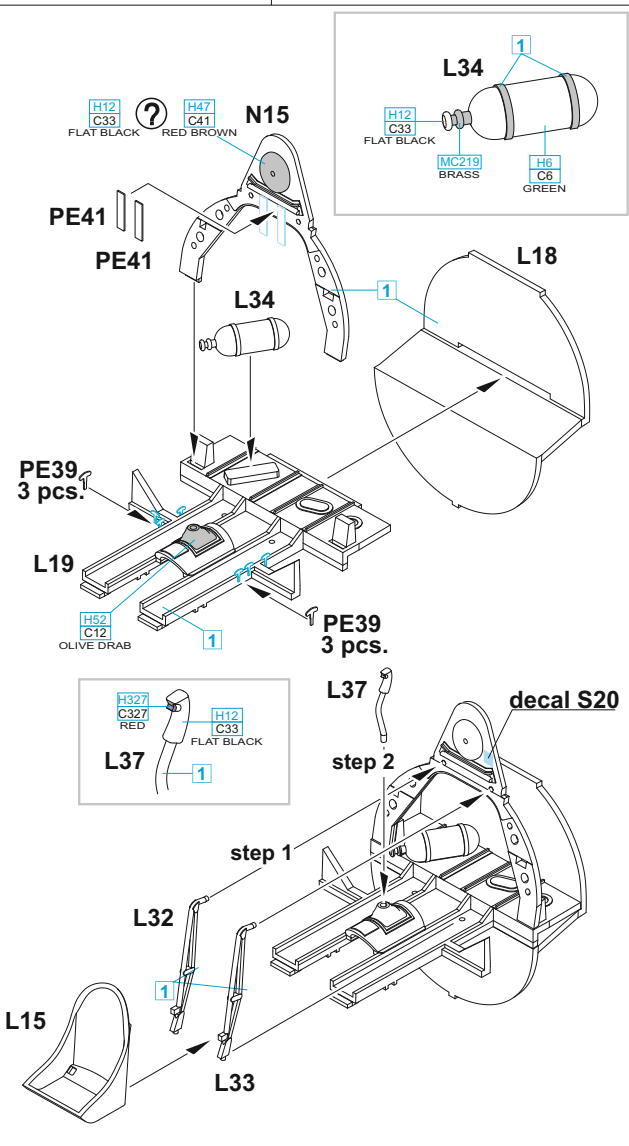

色

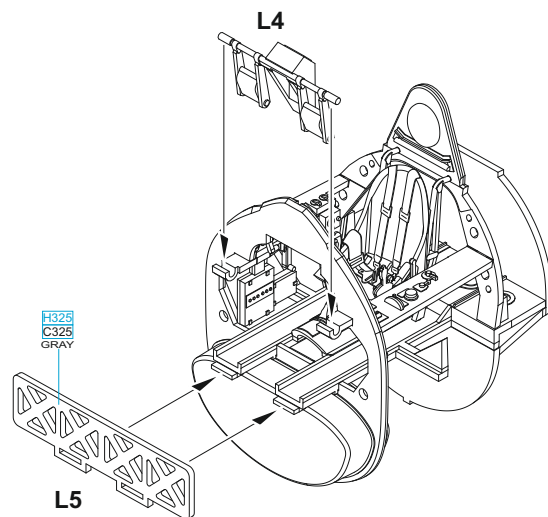
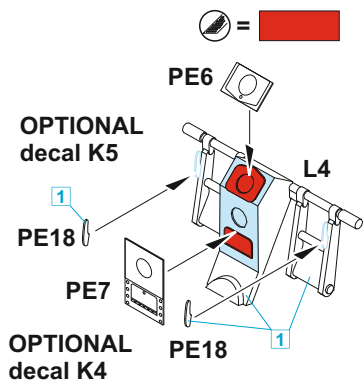
GSI Creos (GUNZE)		
AQUEOUS	Mr.COLOR	
H1	C1	WHITE
H2	C2	BLACK
H6	C6	GREEN
H8	C8	SILVER
H11	C62	FLAT WHITE
H12	C33	FLAT BLACK
H32	C40	FIELD GRAY
H47	C41	RED BROWN
H51	C11	LIGHT GULL GRAY
H52	C12	OLIVE DRAB
H54	C365	NAVY BLUE
H56	C366	INTERMEDIATE BLUE
H58	C351	INTERIOR GREEN
H74	C368	SKY
H77	C137	TIRE BLACK
H78	C38	OLIVE GREEN
H85	C45	SAIL COLOR
H90	C47	CLEAR RED

GSI Creos (GUNZE)		
AQUEOUS	Mr.COLOR	
H92	C49	CLEAR ORANGE
H93	C50	CLEAR BLUE
H94	C138	CLEAR GREEN
H306	C306	MEDIUM GRAY
H316	C316	WHITE
H317	C317	GRAY
H325	C325	GRAY
H327	C327	RED
H329	C329	YELLOW
H333	C333	EXTRA DARK SEAGRAY
Mr.METAL COLOR		
MC214		DARK IRON
MC218		ALUMINIUM
MC219		BRASS
Mr.COLOR SUPER METALLIC		
SM201		SUPER FINE SILVER

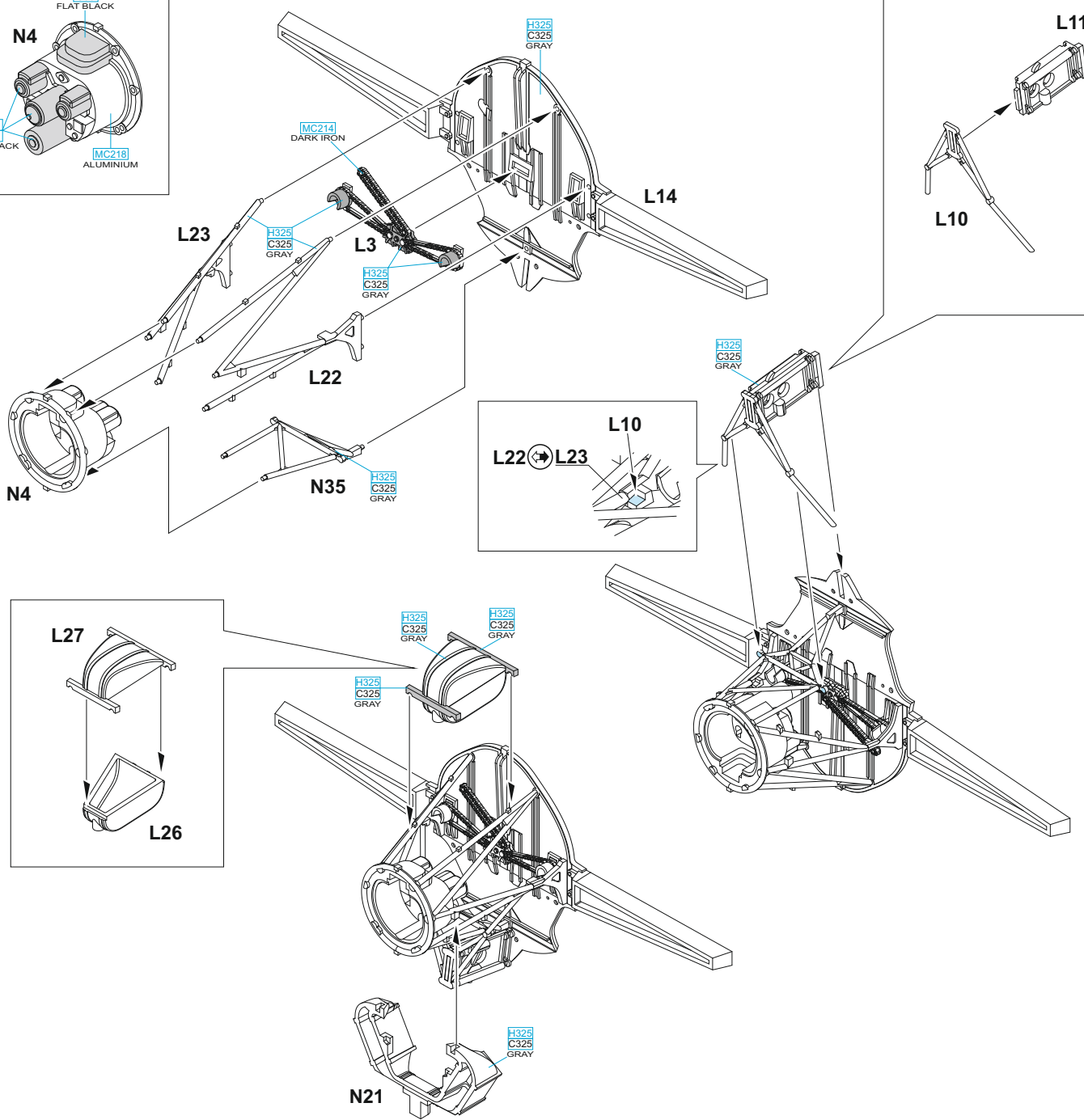
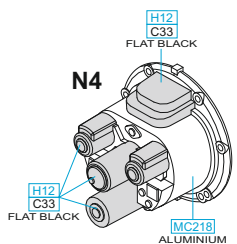
1 = 90% + 10%
 H58 H12
 C351 C33
 INT.GREEN FLAT BLACK

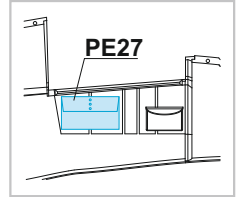
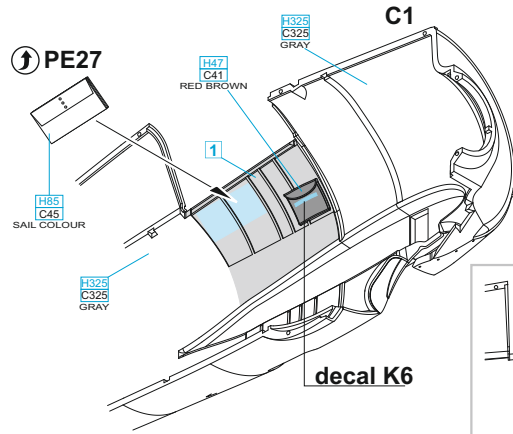
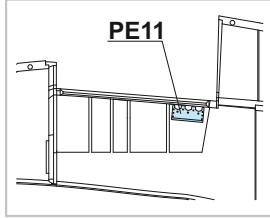
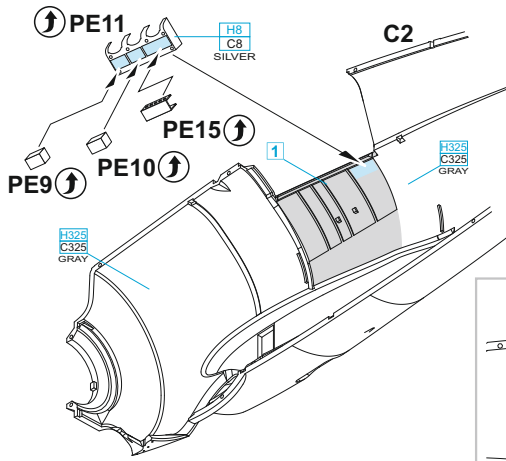

D

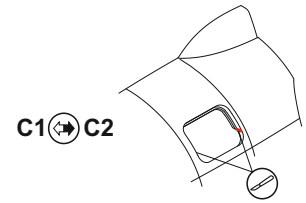
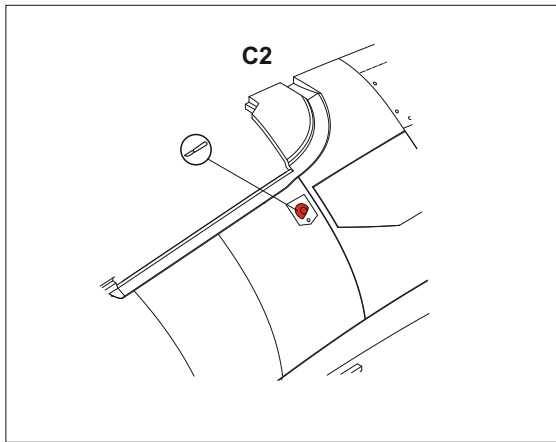

E

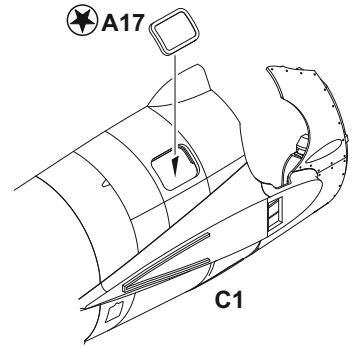

decal K6

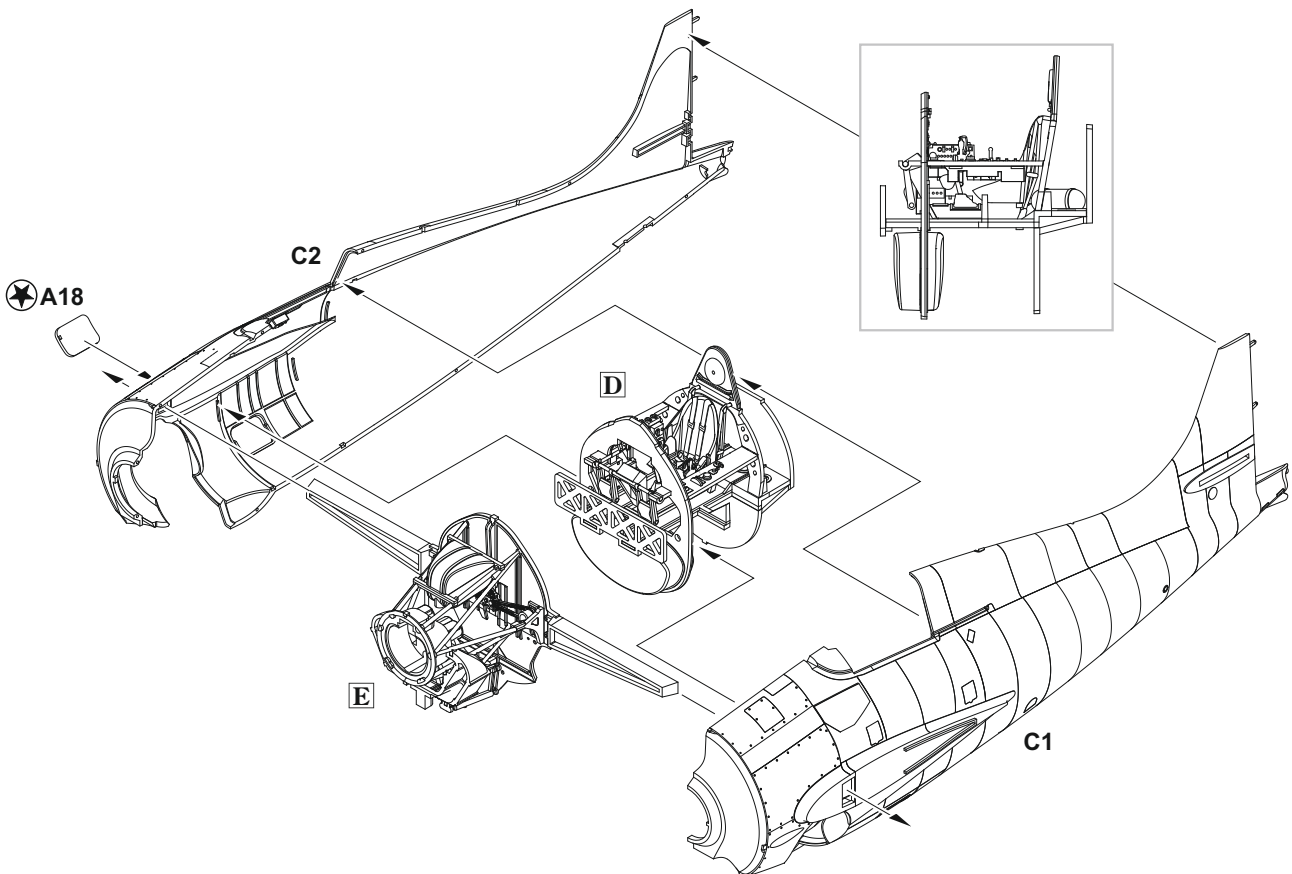

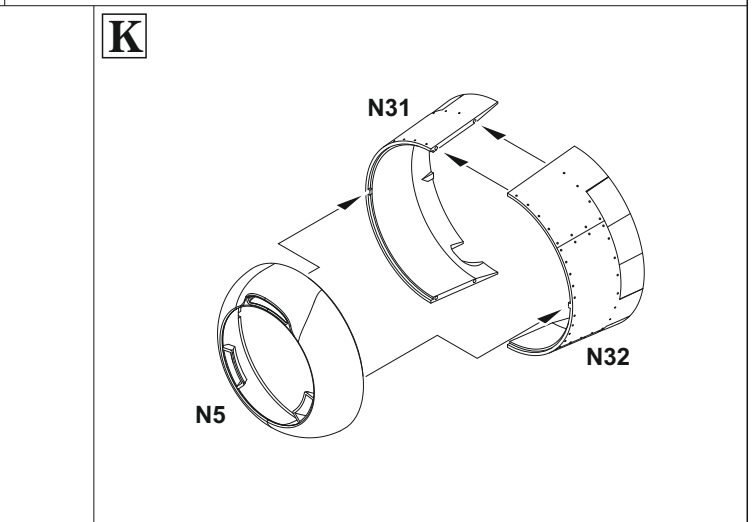
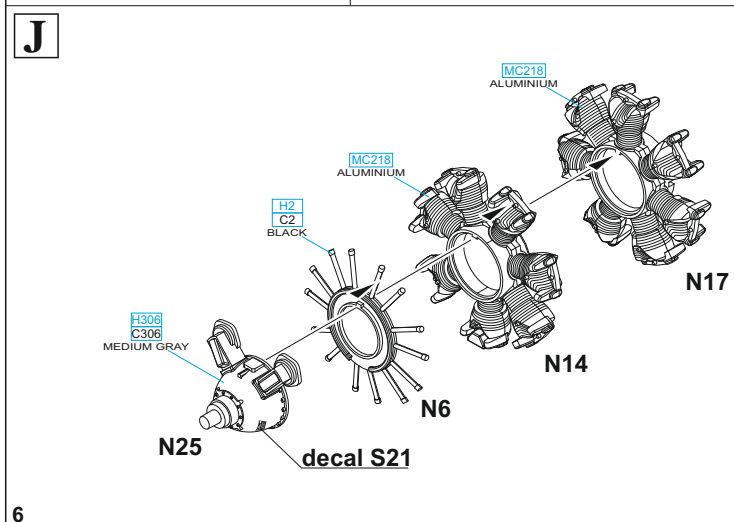
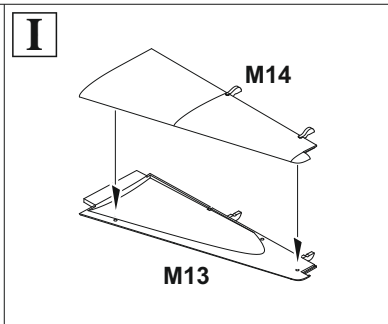
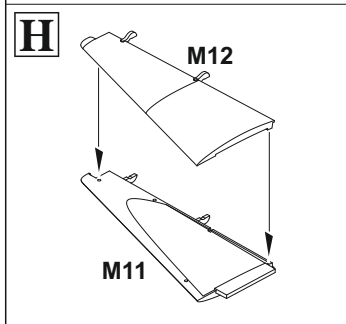
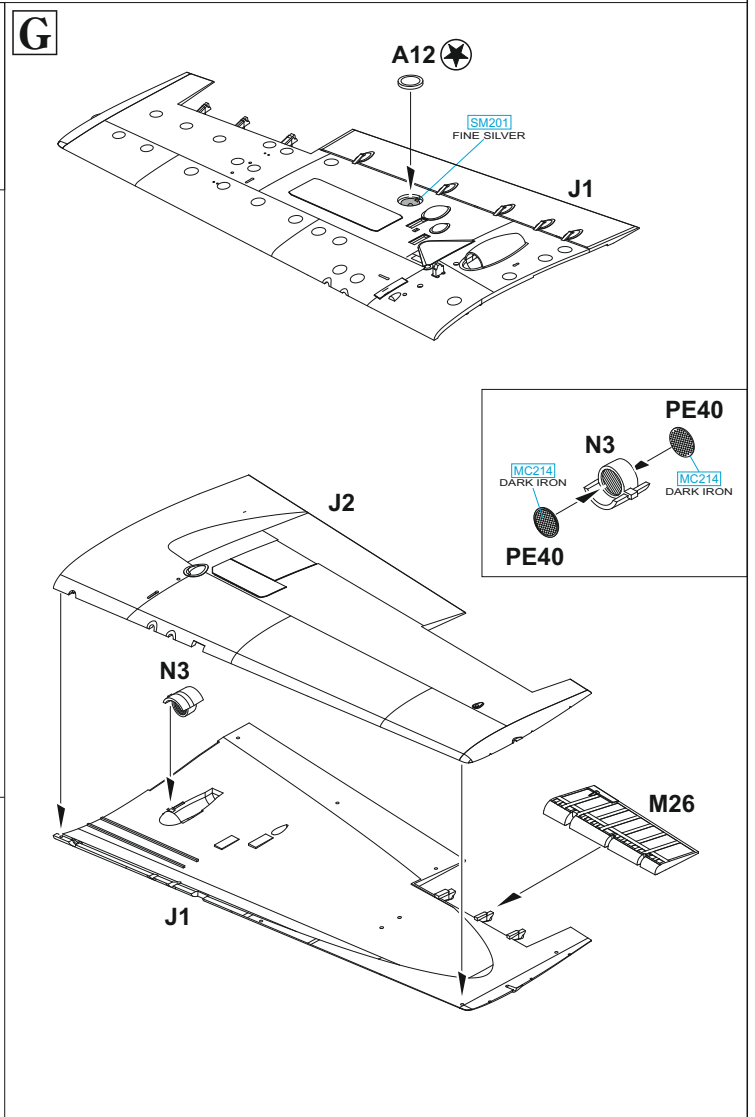
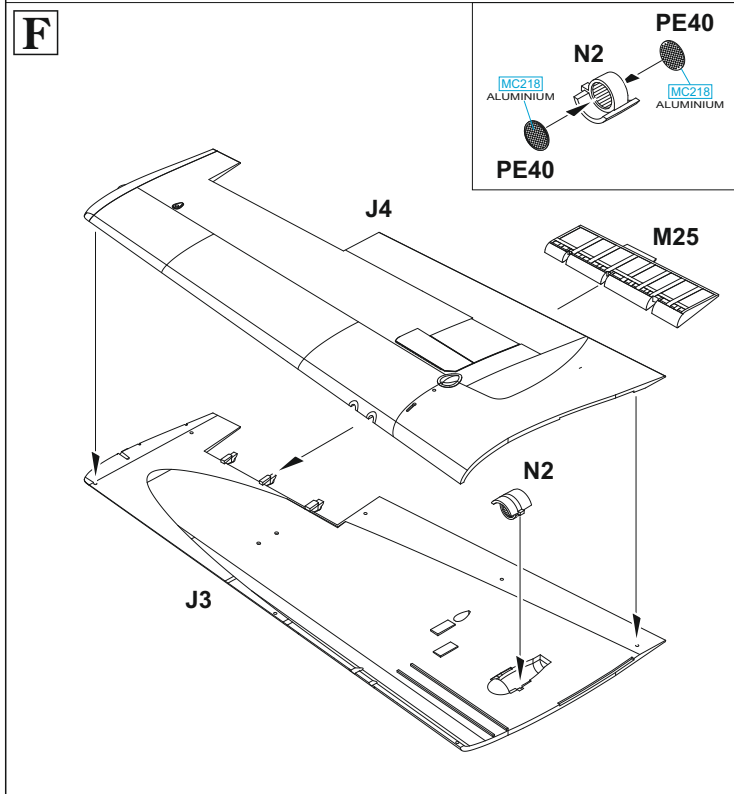
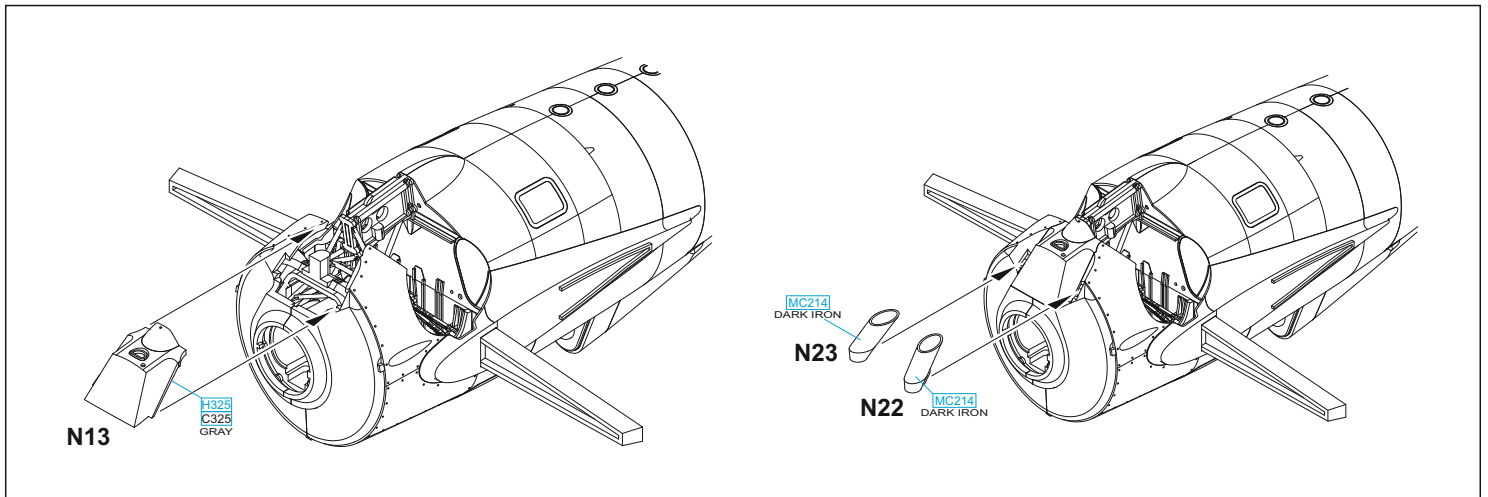
C1 → C2

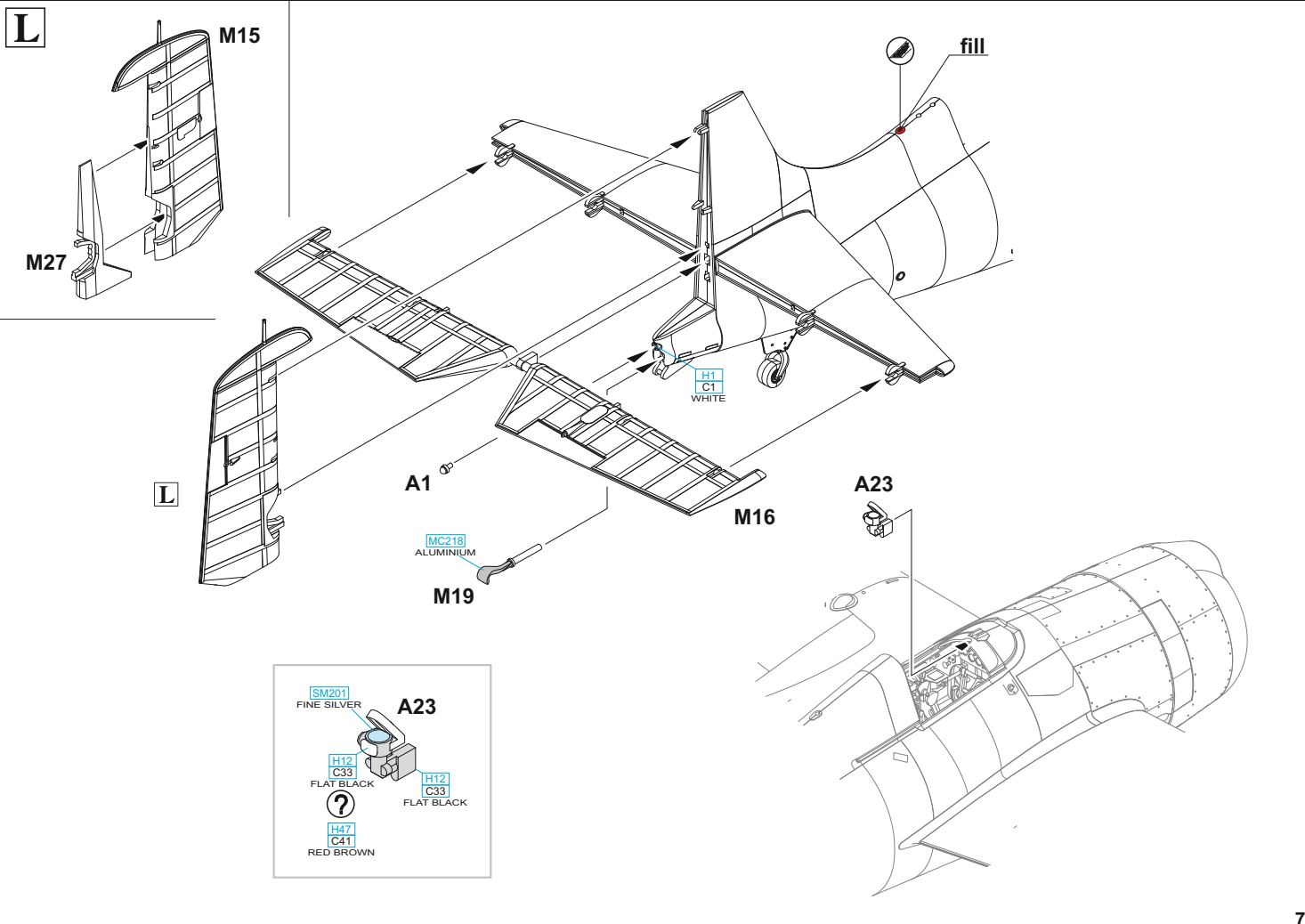
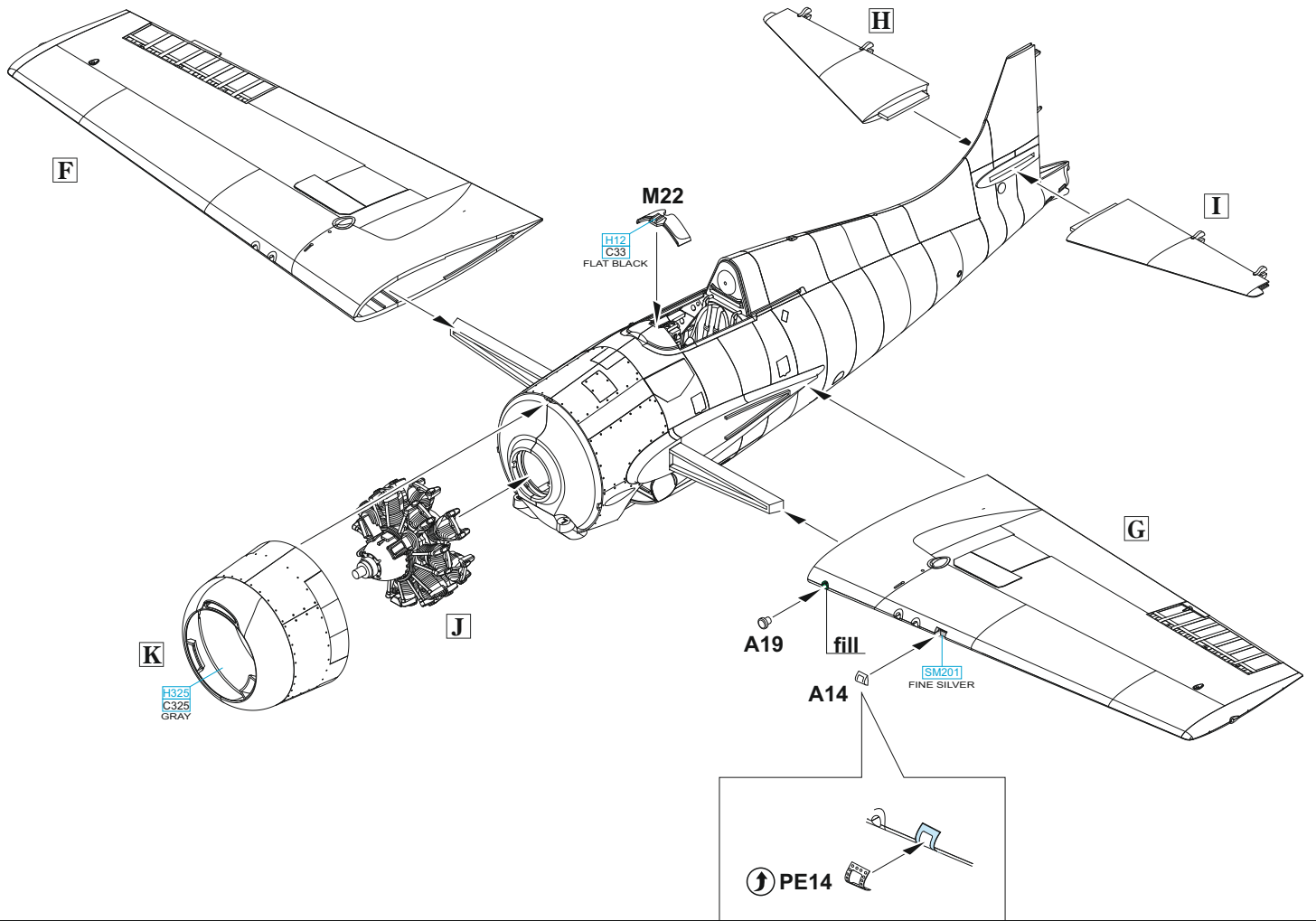

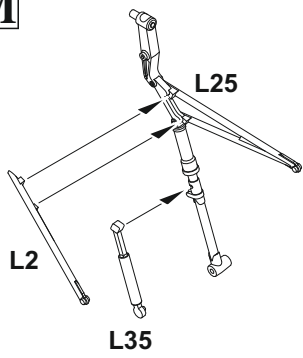
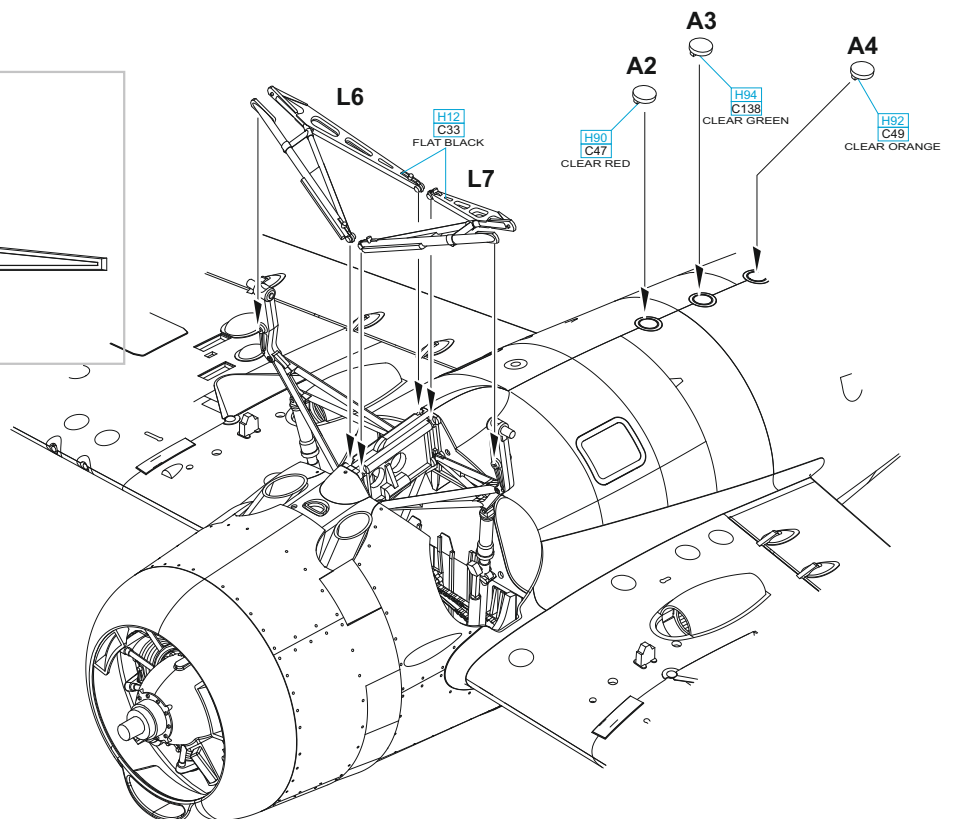
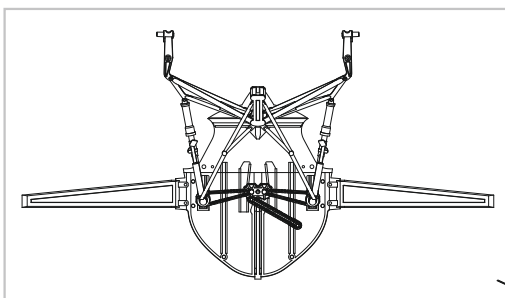
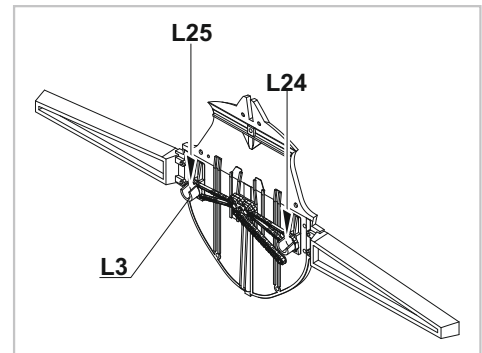
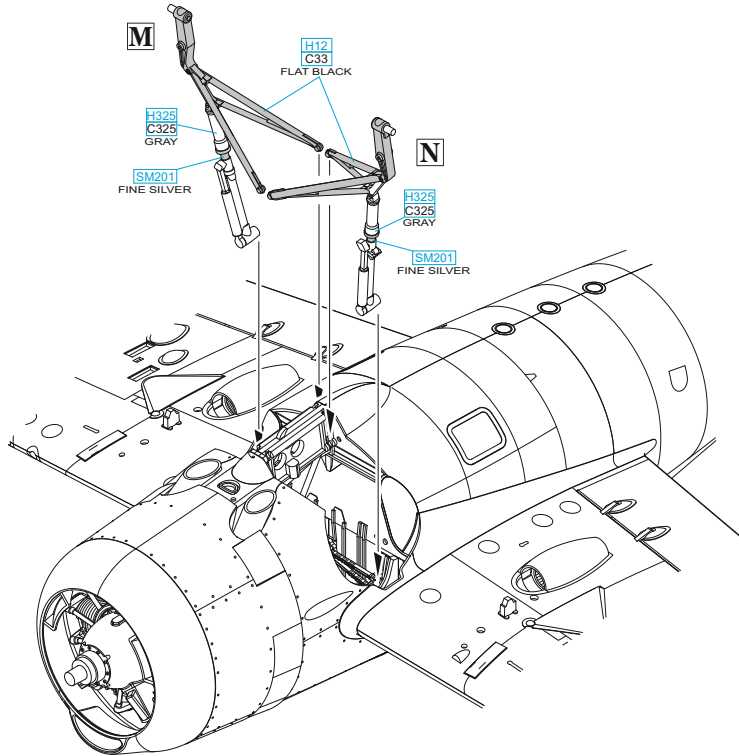
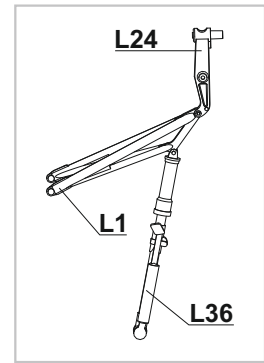
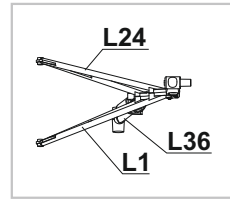
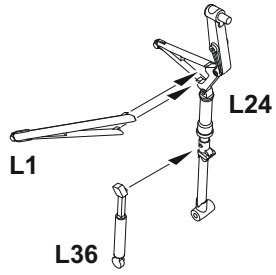
A17

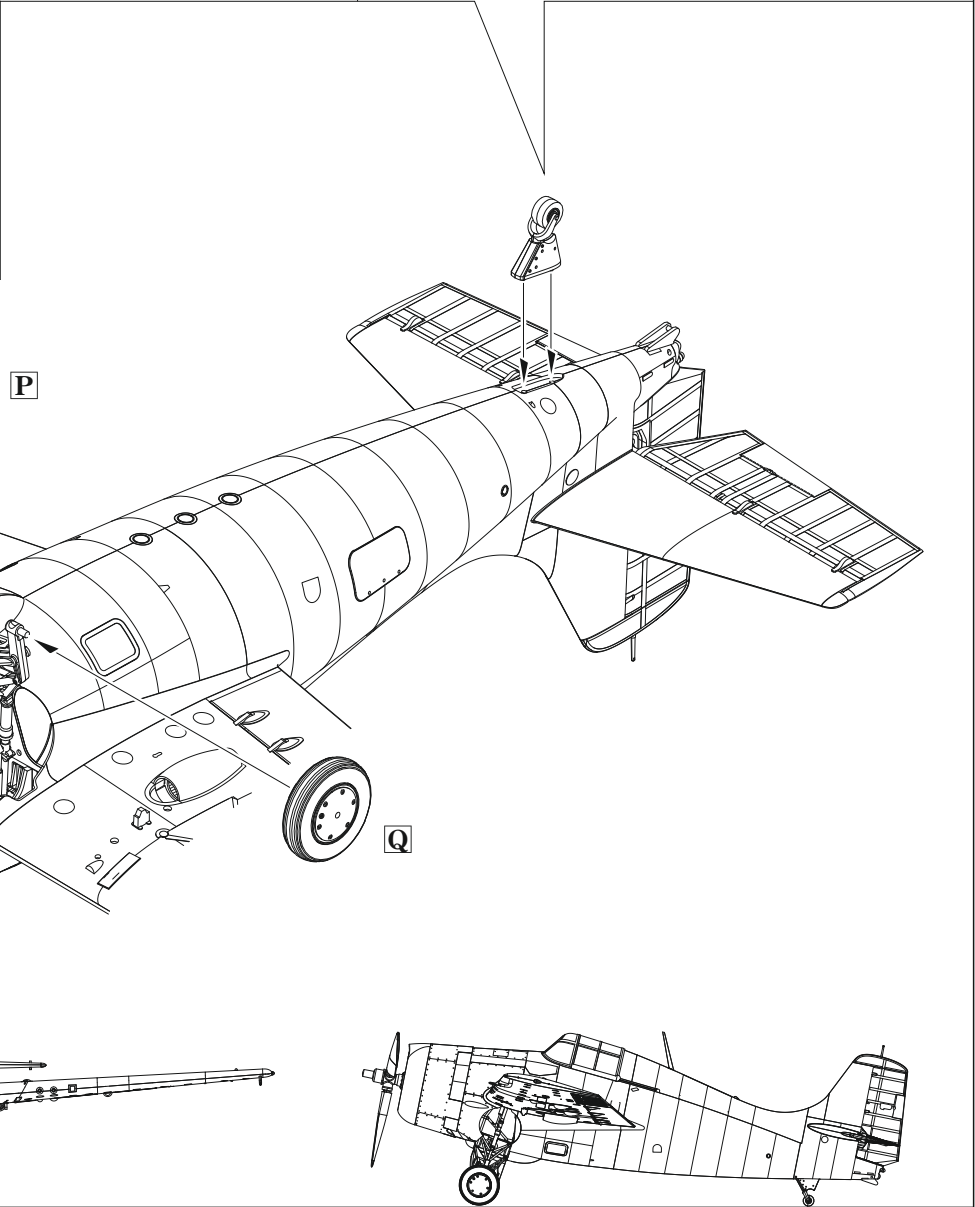
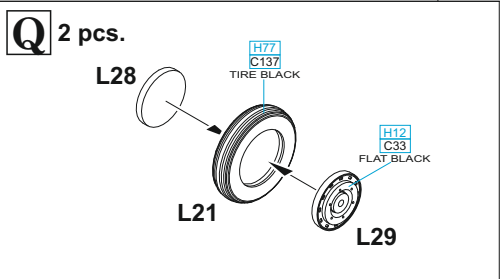
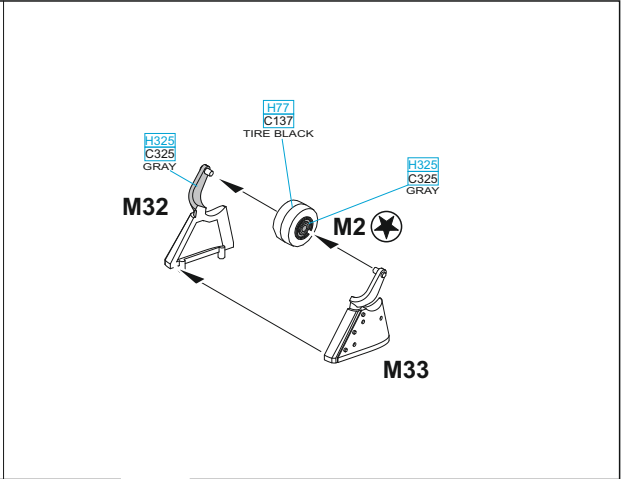
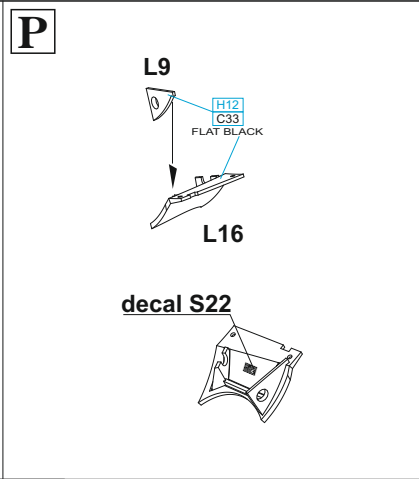
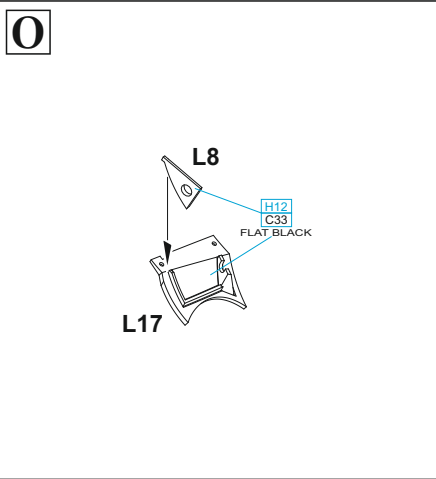
C1

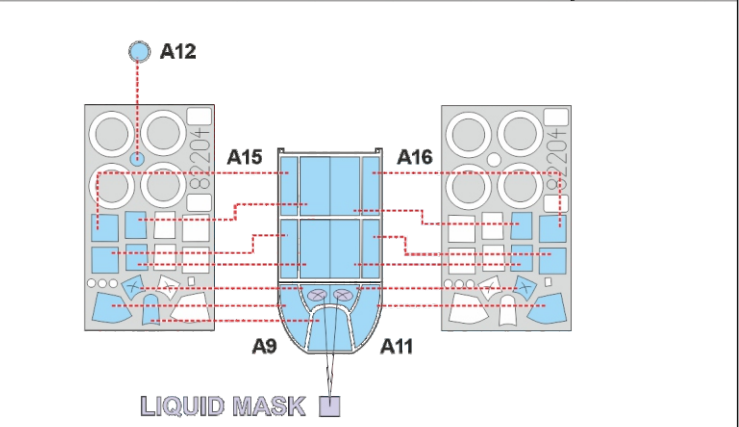
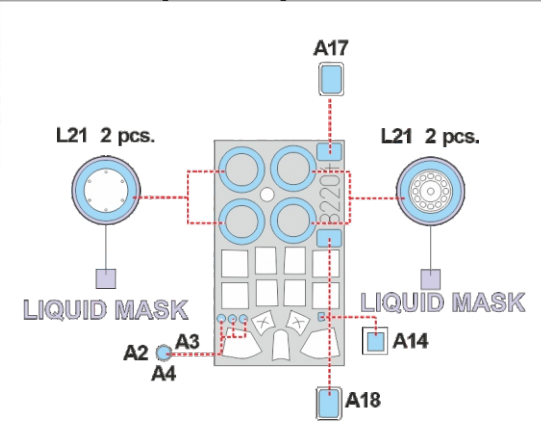

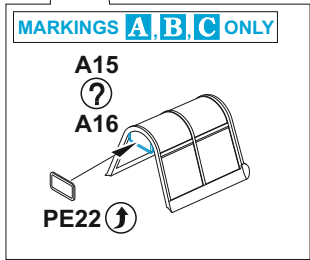
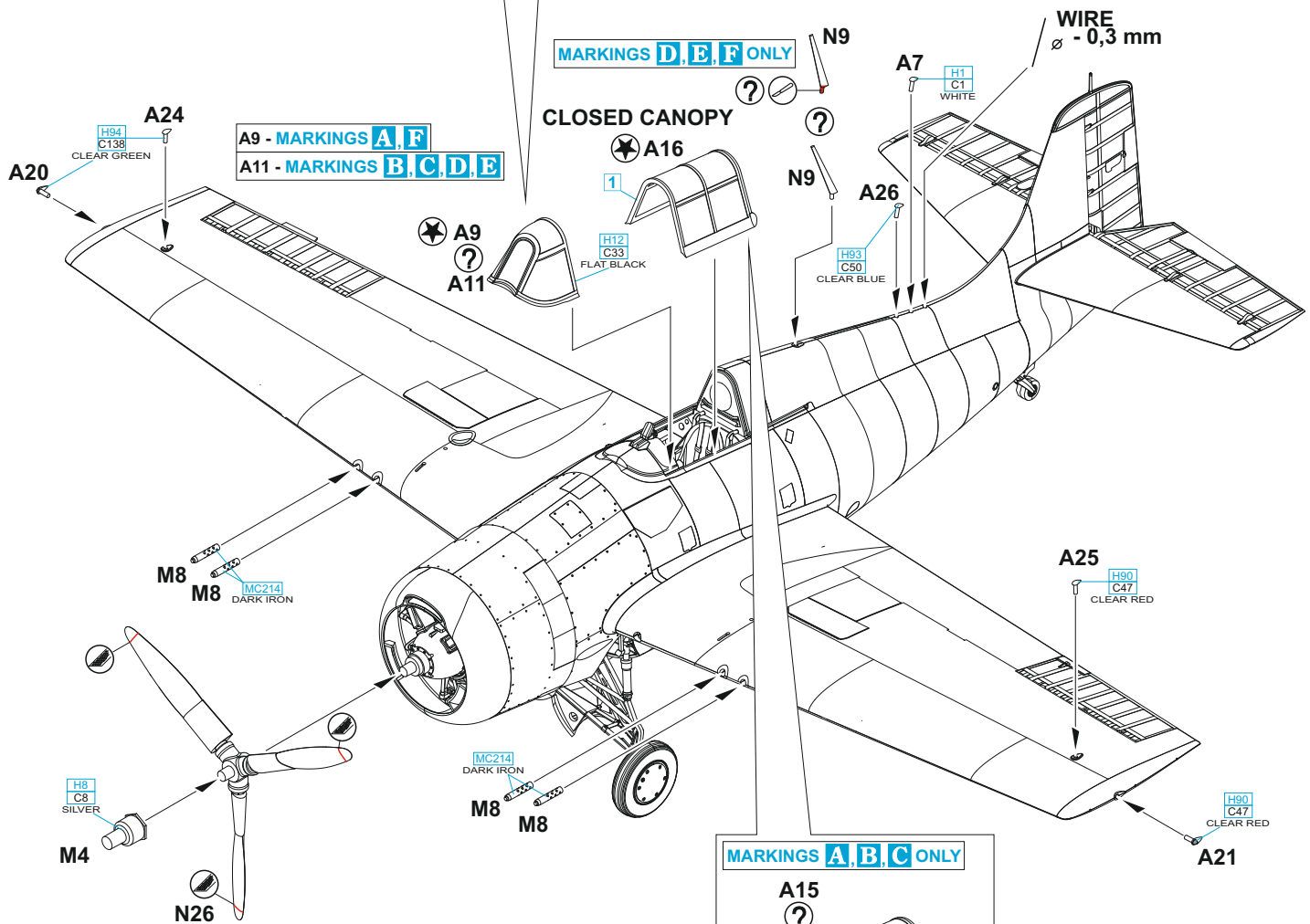
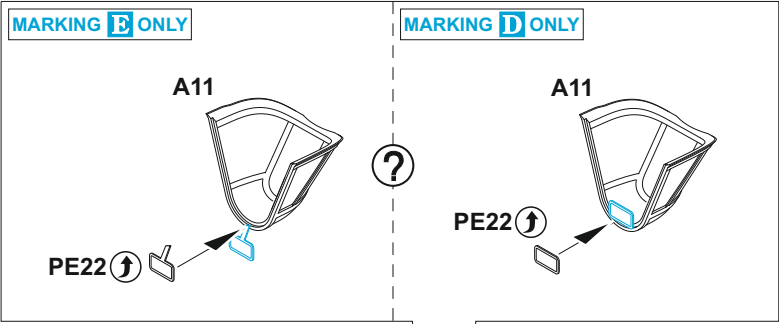

M**N**

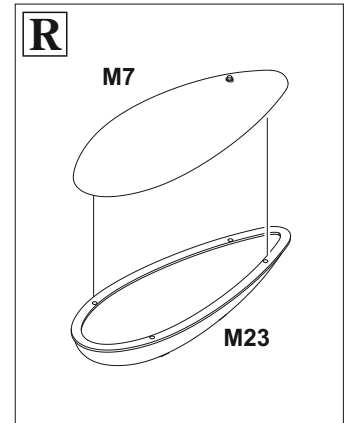
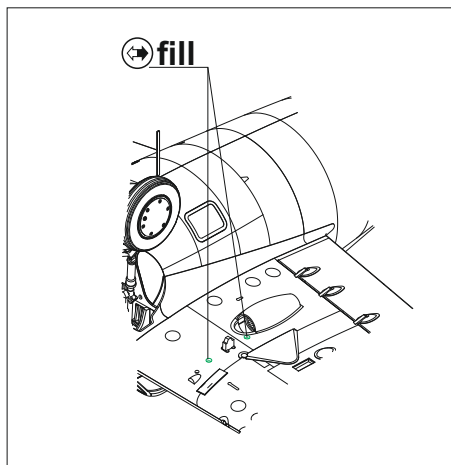
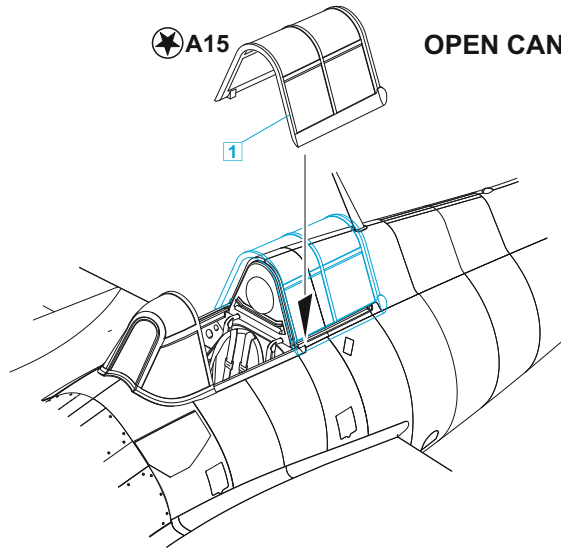

eduard
MASK
82204

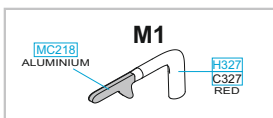
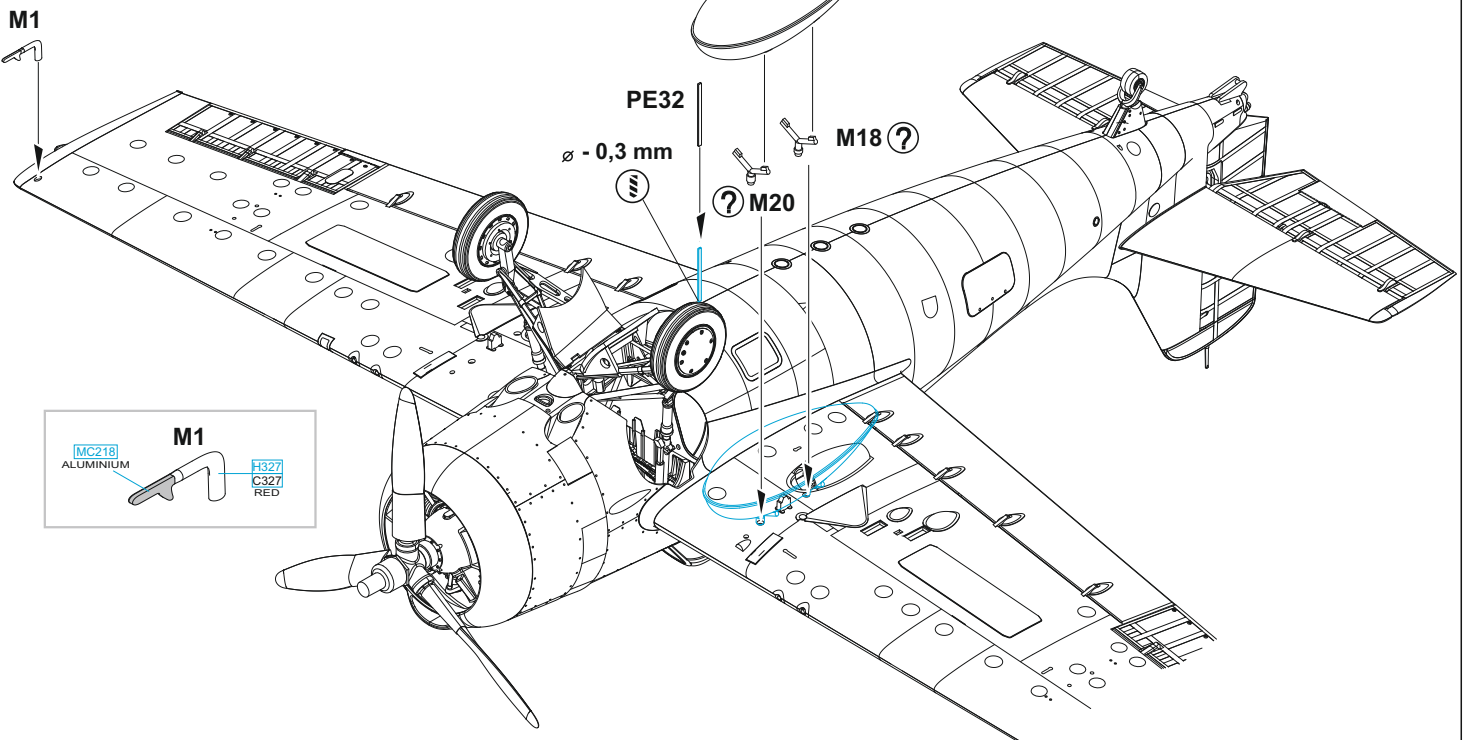

★A15 **OPEN CANOPY**

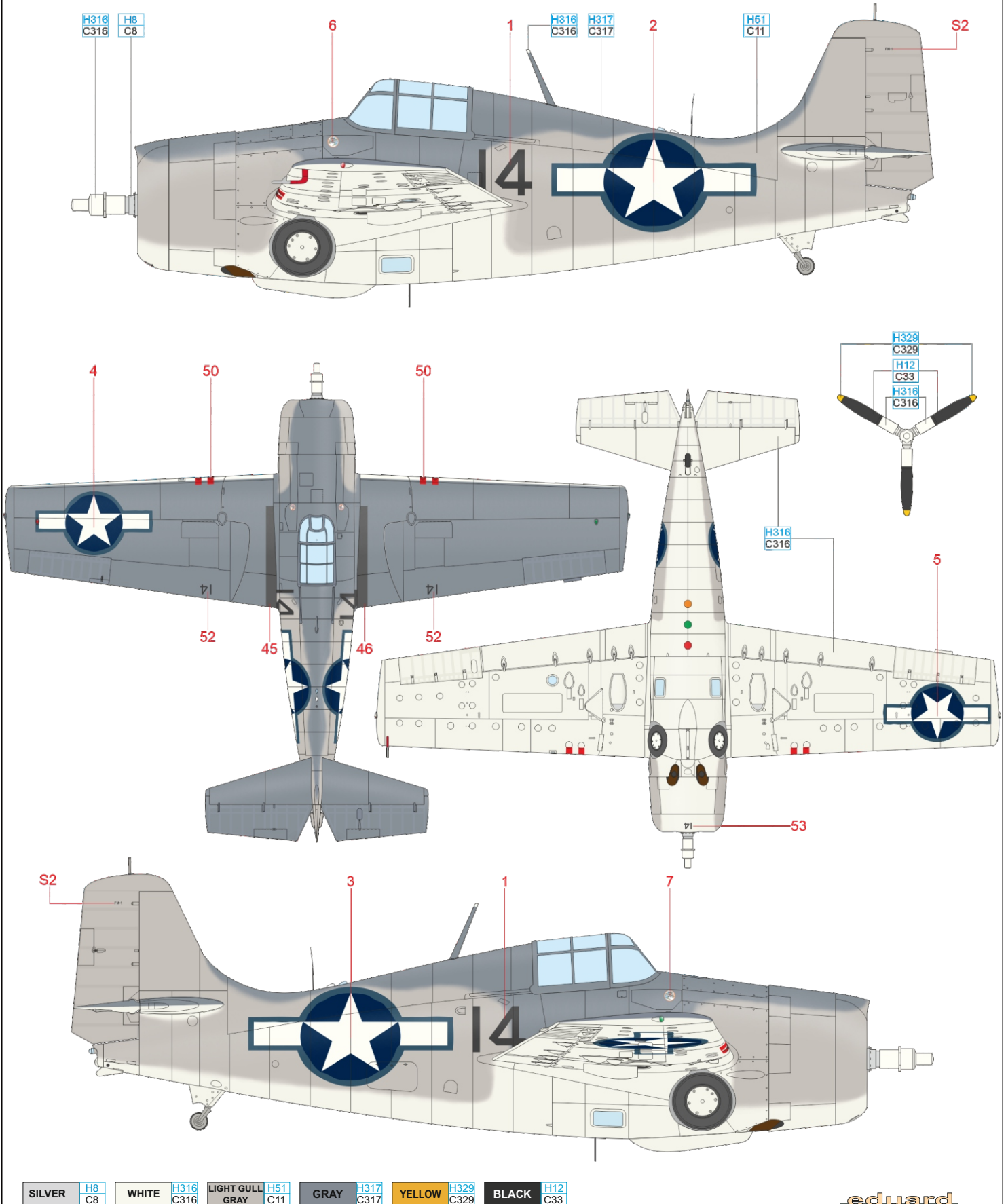
?

R, M18, M20 - MARKINGS **A** ONLY

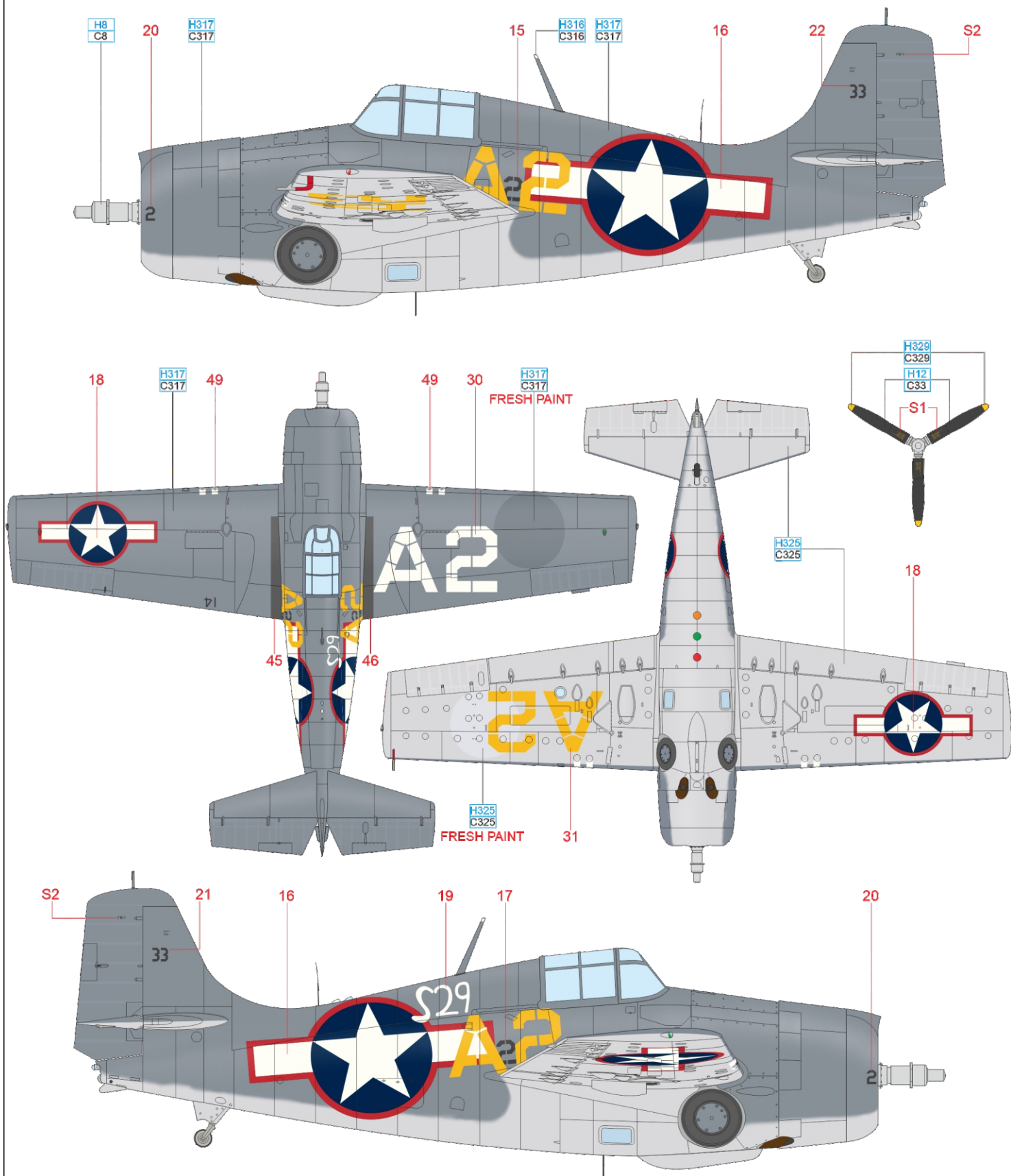
A VC-1, USS Block Island (CVE-21), podzim 1943

První nasazení s letouny Wildcat F4F-4 prodělala jednotka VC-1 (smíšená squadrona, standardně operující z eskortních letadlových lodí se stíhacími Wildcaty a bombardéry Avenger) v létě 1943 z paluby USS Card (CVE-11) a připsala si při něm několik úspěšných zásahů proti ponorkám. Stroj s trupovým číslem 14 sloužil u VC-1 na USS Block Island na podzim 1943 při jejím druhém bojovém turnusu, během kterého byla 28. října potopena ponorka U-220. Zbarvení tohoto letounu bylo provedeno v jednom ze dvou standardních schémat určených pro jednomotorové stroje operující v oblasti Atlantiku. Skládalo se z odstínů Dark Gull Grey a Light Gull Grey na horních a Insignia White na spodních plochách. Výsostné znaky měly zatřené původní červené lemování. Fotografie tohoto i dalších Wildcatů z USS Block Island bývají často připisovány VC-55, ale příslušnost k VC-1 dokládá emblém umístěný pod kabinou.

C VC-33, USS Nassau (CVE-16), září 1943

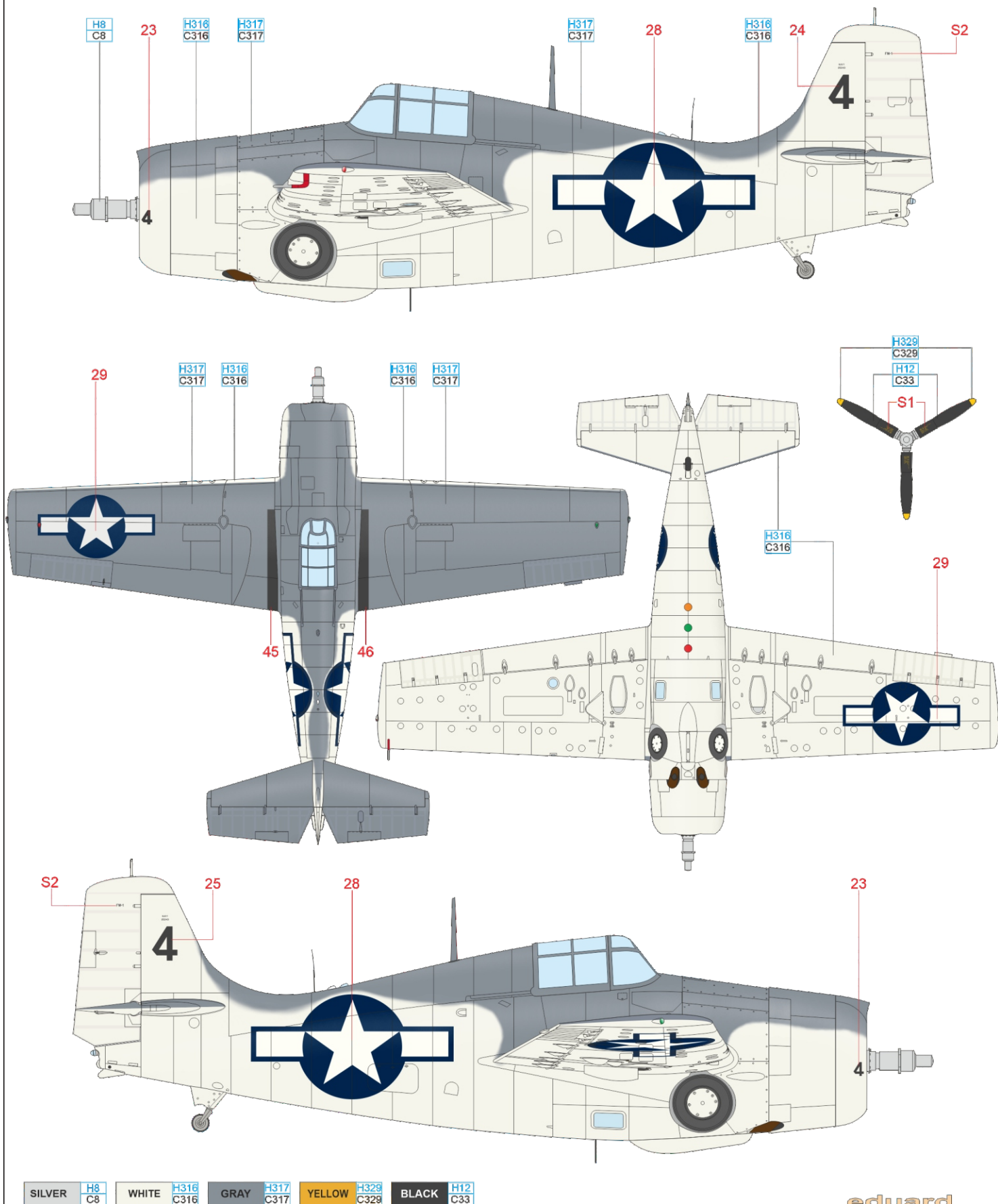
Zobrazený stroj jednotky VC-33 je znázorněn v podobě před naloděním na USS Coral Sea (CVE-57). V té době se VC-33 připravovala na USS Nassau (CVE-16) k brzkému bojovému nasazení v rámci operace Galvanic. Letadlová loď USS Nassau do operace Galvanic nezasáhla, ale v prosinci 1943 startovaly z její paluby armádní P-39 Airacobra od 72nd FS, které přepravila do bojové oblasti. Airacobry pak bojovaly z letiště na atolu Makin, který byl obsazen i díky vzdušné podpoře Wildcatů z USS Coral Sea. Zbarvení Wildcatů působících z USS Nassau bylo provedeno ve standartních odstínech Dark Gull Grey a Blue Grey. Výrazný kód A2 na trupu a křídlech označoval letadlo sloužící k výcviku a po přesunu na USS Coral Sea bylo odstraněno. Od ruky namalované označení S29 na hřbetu trupu bylo označením stroje u VC-33. Tento provizorní nápis byl pouze na pravoboku.

SILVER	H8 C8	GRAY	H325 C325	GRAY	H317 C317	YELLOW	H329 C329	BLACK	H12 C33
--------	----------	------	--------------	------	--------------	--------	--------------	-------	------------

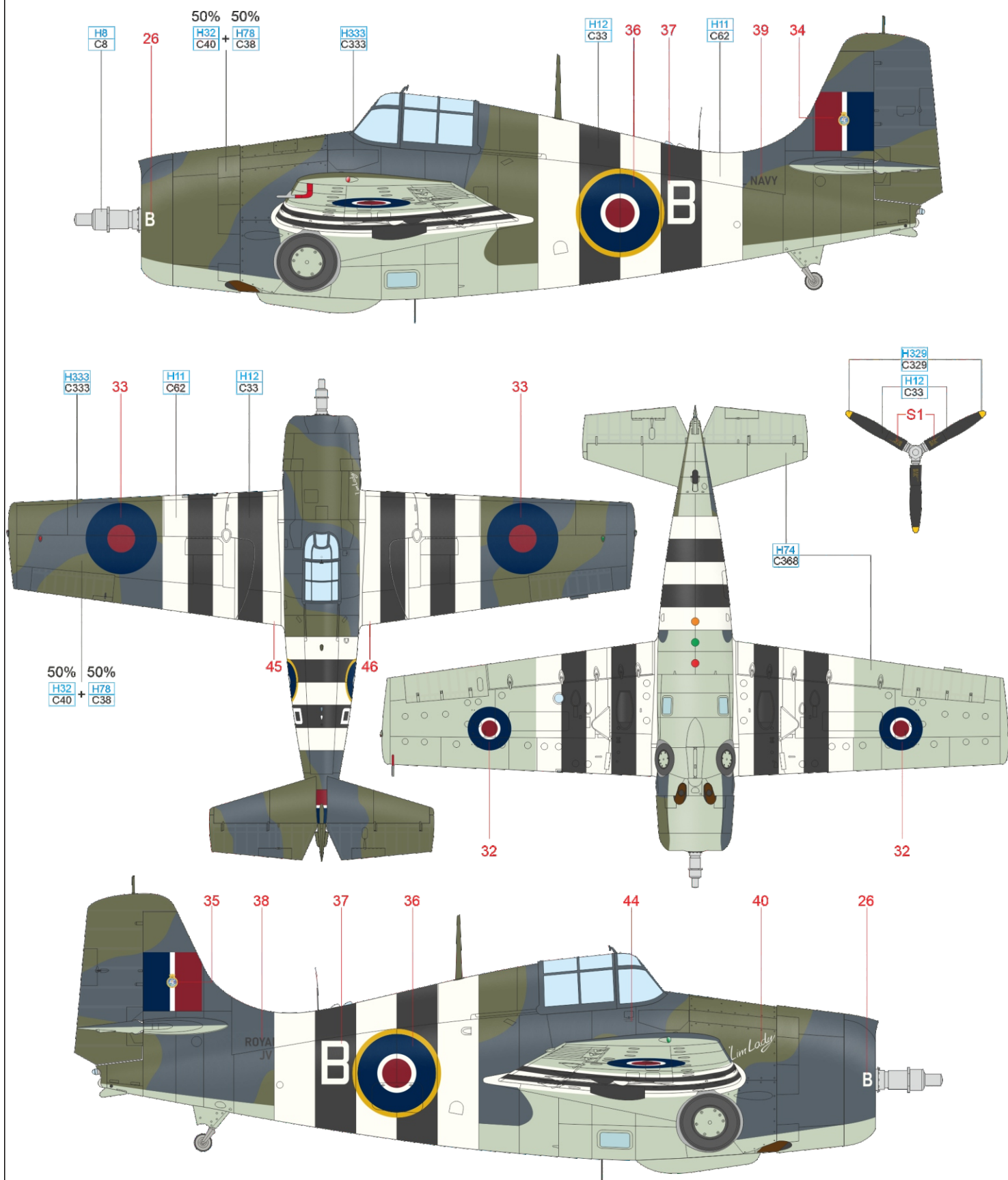
D BuNo. 46776, VC-13, USS Guadalcanal (CVE-60), jaro 1944

Wildcat číslo 4 přiřazuje mylně drtivá většina zdrojů VC-58. Tato jednotka ovšem operovala na jaře z USS Guadalcanal a byla vyzbrojena Wildcaty verze FM-2. V lednu a únoru 1944 operovala z lodi peruť VC-13, známá emblémem s kresbou kocoura, namalovaným na boky trupů svých letadel. Bohužel není u Wildcatů FM-1 od VC-13 aplikace znaku jednotky doložena, ačkoliv záznamy USS Guadalcanal z února 1944 emblém jednotky uvádějí. S Wildcaty verze FM-1 to byl počátek roku 1944 pro VC-13 již třetí operační turnus. Během předchozích dvou na jaře a v létě 1943 operovala peruť z USS Core (CVE-13) a připsala si několik úspěšných zásahů proti německým ponorkám. Na jaře 1944, po přezbrojení na nové FM-2, prodělala jednotka další bojový turnus v Atlantiku. Poslední bojové nasazení proběhlo v roce 1945 v Pacifiku z USS Anzio (CVE-57). Zbarvení Wildcatu bylo provedeno ve standardních odstínech Dark Gull Grey a Insignia White.

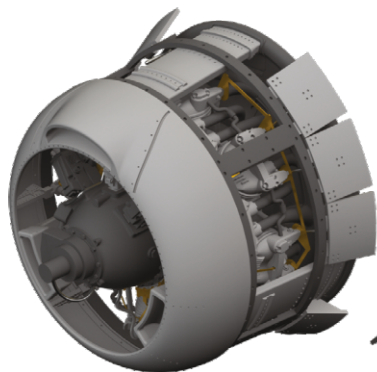
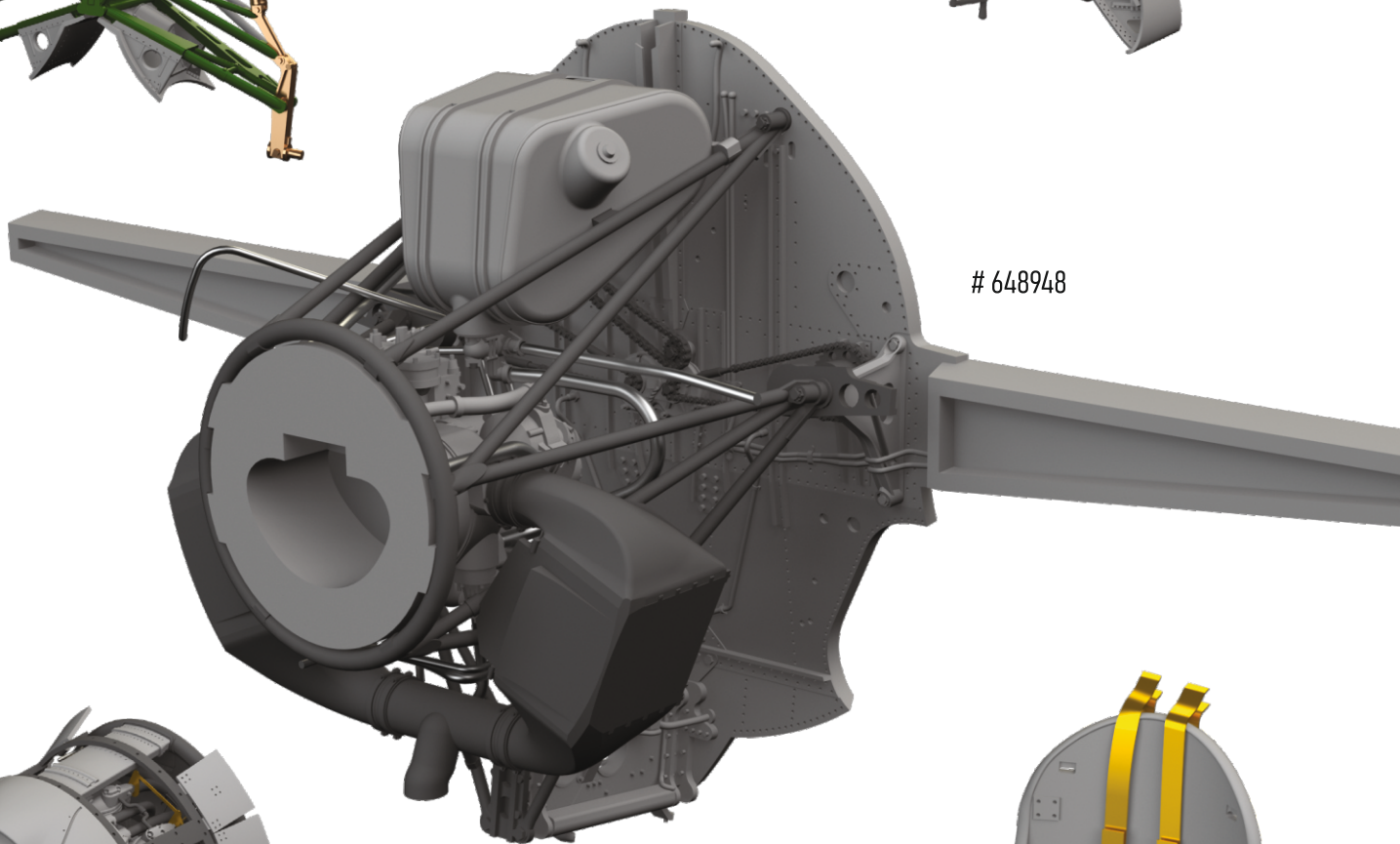
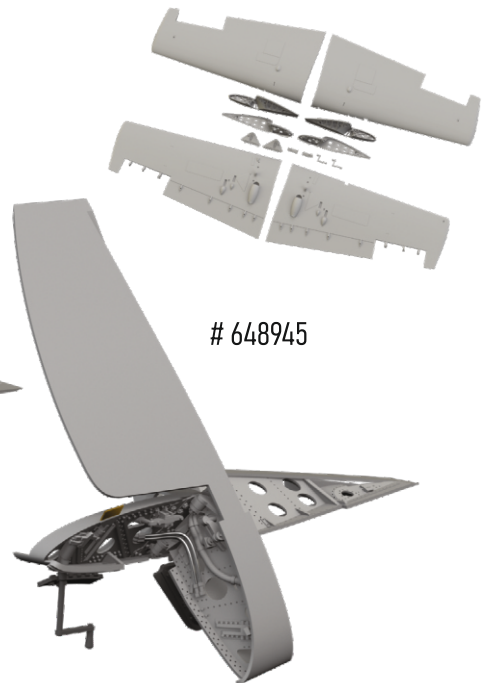
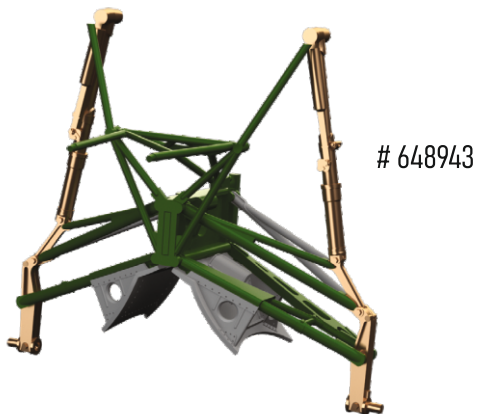
E No. 846 Squadron, HMS Tracker, červen 1944

Toto barevné schéma znázorňuje Martlet Mk.V s kódovým písmenem B patřící No. 846 Naval Air Squadron působící z paluby HMS Tracker. Sériové číslo je přemalováno invazními pruhy a zůstává tak neznámé. Na pravé straně přidě za motorovým krytem se nacházel bílý nápis, pravděpodobně „Lim Lady“. Kamuflážní vzor Martletů Mk.V byl aplikován v odstínech Temperate Sea Scheme, takže horní plochy nesly barvy Extra Dark Sea Grey a Dark Slate Grey, spodní plochy byly zbarveny barvou Sky. Černobílé invazní pruhy byly na trupu a na křídle.

SILVER	H8 C8	SKY	H74 C368	WHITE	H11 C62	FIELD GRAY	H32 C40	OLIVE GREEN	H78 C38	EXTR. DARK SEA GRAY	H333 C333	YELLOW	H329 C329	BLACK	H12 C33
--------	----------	-----	-------------	-------	------------	------------	------------	-------------	------------	---------------------	--------------	--------	--------------	-------	------------

- 644241 FM-1 LööK (Brassin)
- 648943 FM-1 undercarriage legs BRONZE (Brassin)
- 648944 FM-1 wheels (Brassin)
- 648945 FM-1 folding wings PRINT (Brassin)
- 648946 FM-1 exhaust PRINT (Brassin)
- 648947 FM-1 engine PRINT (Brassin)
- 648948 FM-1 wheel bay PRINT (Brassin)
- 648949 FM-1 seat PRINT (Brassin)
- 648950 FM-1 gun barrels PRINT (Brassin)
- 3DL48149 FM-1 SPACE (3D Decal Set)

648947

